

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ
İKİNCİ DAİRE
ÖZBEK VE DİĞERLERİ - TÜRKİYE DAVASI

(Başvuru no: 35570/02)

KARARIN ÖZET ÇEVİRİSİ

STRAZBURG

6 Ekim 2009

İşbu karar AİHS'nin 44/2 maddesinde belirtilen koşullar çerçevesinde kesinleşecektir. Şekli düzeltilmelere tabi olabilir.

USUL

Türkiye Cumhuriyeti Devleti aleyhine açılan (35570/02) no'lu davanın nedeni on altı T.C. vatandaşı'nın (başvuranlar) 29 Ağustos 2002 tarihinde Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına ilişkin Sözleşme'nin (Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi - AİHS) 34. maddesi uyarınca yapmış olduğu başvurdur.

- İhsan Yinal Özbek, Çiğdem Özbek, İsmail Serinken, Vedat Özel, Semih Tanar, Emin Tufan ve Güney Onkun serbest meslekle uğraşmaktadır ve sırasıyla 1963, 1967, 1971, 1972, 1964, 1965 ve 1970 doğumludur;
- İbrahim Deveci ve Şafak Deveci yayıncıdır ve 1971 doğumludur;
- Başak Çelik tarihçidir ve 1977 doğumludur;
- Soner Tufan dil bilimcidir ve 1969 doğumludur;
- Angela Serinken, Semra Tanar, Güleser Ibiş, Ilvina Albak ve Rabia Yılmaz Tufan ev hanımıdır ve sırasıyla 1974, 1969, 1959, 1944 ve 1976 doğumludur;

Başvuranlar Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) önünde Ankara Barosu avukatlarından O. K. Cengiz tarafından temsil edilmektedir.

OLAYLAR

I. DAVANIN KOŞULLARI

Başvuranlar, 20 Aralık 2000 tarihli resmi akit belgesiyle merkezi Ankara'da olan ve *Kurtuluş Kiliseleri Vakfı* adını verdikleri bir hayırsever vakfı kurmayı kararlaştırmışlardır.

21 Aralık 2000 tarihinde başvuranlar, vakıf merkezinin bulunduğu ilin yetkili mahkemesi olarak Ankara birinci derece mahkemesine eski Medeni Kanun'un 74. maddesi gereğince vakfın tescilini talep etmişlerdir.

14 Mart 2001 tarihinde, mahkeme tarafından görüş bildirmesi istenen Vakıflar Genel Müdürlüğü, kurucu tüzükten vakfın temel amacının yalnızca protestan cemaati mensuplarının dini, kültürel ve sosyo-ekonomik çıkarlarını korumak olduğu anlaşılmaması ve bunun sadece belirli bir cemaatin desteklenmesini yasaklayan eski Medeni Kanun'un 74. maddesinin 2. fıkrasına aykırılık teşkil etmesi nedeniyle sözkonusu vakfın tescil edilmesine kesinlikle karşı olduklarını beyan etmiştir.

Mahkeme, başvuranları dinledikten sonra 12 Haziran 2001 tarihinde aldığı kararda vakfın tüzükte tanımlanan amacının Medeni Kanun'un 74. maddesinin 2. fıkrasına uymadığına hükmederek başvuranların talebini reddetmiştir.

Başvuranlar, 12 Temmuz 2001 tarihinde kararı temyize götürmüşlerdir. Başvuranlar, özellikle mahkeme kararının somut bir gerekçesi olmadığını, aksine hukuki temeli olmayan genel ve soyut değerlendirmelere dayandığını savunmuşlardır. Diğer taraftan başvuranlar, taleplerini Vakıflar Genel Müdürlüğü'nün 14 Mart 2001 tarihli görüş bildirisini esas alarak karara bağlayan mahkeme heyetinin bağımsızlık ve tarafsızlık ilkesine aykırı davrandıklarını ve böylece yargılama görevlerini dolaylı olarak gereği gibi yerine getirmediklerini iddia etmektedir.

Halka açık bir duruşma sonrasında 22 Kasım 2001 tarihinde alınan kararda Yargıtay, özellikle aşağıdaki değerlendirmeleri yaparak, 12 Haziran 2001 tarihli kararda benimsenen çözümü onamıştır.

22 Ocak 2002 tarihinde başvuranlar, vakıf tüzüğü'nün 3. maddesindeki hükümlerin hatalı bir şekilde kaleme alınarak karışıklığa yol açtığını ve kurucu üyelerin gerçek niyetlerini yansıtmadığını, dolayısıyla mahkeme tarafından yanlış yorumlandığını ileri sürerek 22 Kasım 2001 tarihli kararın düzeltilmesi istemiyle Yargıtay'a başvurmuşlardır. Başvuranlar, Yargıtay'ın kararı bozması halinde vakıf tüzüğü'nün 3. maddesini kurucu üyelerin gerçek niyetlerine uygun bir şekilde değiştireceklerini bildirmişlerdir. Özellikle, başvuranlar vakfın diğer bir amacının, imkânları el verdiğince, dini inançları ne olursa olsun, protestan olup olmadıklarına bakılmaksızın, yoksul ve doğal afet mağduru insanlara maddi ve manevi destek vermek olduğunu savunmaktadır.

Yargıtay, 1 Mart 2002 tarihinde başvuranlara tebliğ edilen, 14 Şubat 2002 tarihli kararında başvuranların karar düzeltme taleplerini reddetmiştir.

28 Haziran 2007 tarihinde Hükümet, AİHM'ye verdiği bilgide başvuranlar İhsan Yinal Özbek, İbrahim Deveci, Soner Tufan, Güney Onkun, Necmi Çaka, Özcan Püsküllü ve Güney Yılmaz'ın 2 Aralık 2004 tarihinde vakıfla aynı amacı güden bir dernek kurduklarını bildirmiştir. Başvuranlar bu derneğin adını *Kurtuluş Kiliseleri Derneği* koymuşlardır. Tüzüğü'nün 2. maddesi derneğin amacının özellikle Türk ya da yabancı uyruklu protestan cemaati mensuplarının dini çıkarlarını korumayı öngörmektedir.

HUKUK

I. AİHS'NİN 11. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

Başvuranlar, AİHS'nin 11. maddesinin 9 ve 14. maddelerle bağlantılı olarak ihlal edildiğini ileri sürmektedirler. Başvuranlar vakfın tescilinin ulusal mahkemeler tarafından reddedilmesi sonucu dernek kurma özgürlüklerinin çiğnendiğini ileri sürdüklerinden, AİHM öncelikle AİHS'nin 9 ve 14. maddeler bağlamındaki şikâyetlerin 11. maddeye dayandırılan ana şikâyet başlığı altında değerlendirilebileceğini gözlemlemektedir. Dolayısıyla AİHM, bu şikâyetleri yalnızca ilgili bölümü aşağıdaki gibi kaleme alınan 11. madde bakımından incelemeyi uygun görmektedir:

A. Kabuledilebilirliğe ilişkin

Hükümet, iç hukuk yollarının tüketilmediğini öne sürerek başvurunun kabuledilemez olduğunu savunmaktadır. Hükümet, başvuranların vakıf tüzüğü'nün ihtilaflı maddesini değiştirme imkânına sahip olduklarını ileri sürmekte ve bu duruma örnek olarak İstanbul Süryani Katolik Kilisesi Vakfı'nın yasaya uygun hale getirmek için tüzüğü'nü değiştirdiğini hatırlatmaktadır. Hükümet, 22 Ocak 2002 tarihli itirazlarında başvuranların vakıf tüzüğü'nün 3. maddesinin gerçek amaçlarına uygun olarak kaleme alınmadığını kabul ettiklerini kaydetmektedir. Hükümete göre, ilgili şahıslar tüzüğü'nün ihtilaflı maddesini her zaman ve halen düzeltme veya değiştirme, daha sonra da yetkili mahkeme tarafından vakfın tescilini talep etme imkânına sahip olduklarını savunmaktadır.

Hükümet, AİHM'ne Vakıflar Müdürlüğü'nden gelen ve 2001 yılında vakıf kurmak için sosyal ve kültürel amaçlı bir vakıf için en az 21¹ milyar Türk Lirası (TRL), eğitim ve sağlık

amaçlı bir vakıf için en az 43² milyar TRL ve başka amaçlı vakıflar için en az 86³ milyar TRL fon karşılığı toplamak zorunda olduğunu belirten bir belgeyi sunmaktadır. 2002 yılında ise, aynı vakıfları kurmak için sırasıyla 200⁴ milyar TRL, 300⁵ milyar TRL et 86⁶ milyar TRL fon toplamak gerekmekteydi. Hükümet, ayrıca bu tutarların ulusal mahkemeler tarafından azaltılabileceğini kaydetmektedir.

Hükümet, daha sonra bazı başvuranların sözkonusu vakıfla aynı amacı güden bir dernek kurduklarını, bu nedenle mağdur sıfatı taşımadıklarını, dolayısıyla da başvurunun kabuledilemez olduğunu savunmaktadır.

Başvuranlar, Hükümetin mağdur sıfatı taşımadıkları yönündeki iddiasına karşı çıkmakta ve dernek kurmak için herhangi bir fon şartı bulunmadığını buna karşın vakıf kurmak için belirli bir fon toplamının zaruri olduğunu belirtmektedir. Öte yandan başvuranlar, dernek yönetme kuralları ile vakıf yönetme kurallarının farklı olduğunu, zira bir vakfın amacını gerçekleştirmek için fon toplayabileceğini savunmaktadır. Başvuranlar, vakıf kurmak için gerekli fon tutarının artması nedeniyle yeni bir vakıf kuramadıklarını ve bu fon tutarını toplayamadıklarını, vakıf kuramadıkları için de bazı başvuranların bir dernek kurduğunu, ancak bu derneğin mevcudiyetinin ulusal makamların Kiliselerinin tüzel kişiliğini tanıdığı anlamına gelmediğini ileri sürmektedir. Son olarak başvuranlar, AİHM'ne kurulan bu derneğin kapatılması için Cumhuriyet savcısının dava açtığını hatırlatmaktadır.

Başvuranlar, bir hukuk davası sürerken vakıf tüzüğünü değiştirme imkânı veren bir yasal düzenleme bulunmadığını savunmaktadır. Hükümet gibi Yargıtay'ın 17 Ekim 1995 tarihli içtihadına (E. 1995/10225, K. 1995/10312) atıfta bulunan başvuranlar, vakıf tüzüğünün ancak Yargıtay'ın vereceği bir ek süre kararıyla yasaya uygun bir şekilde değiştirilebileceğini belirtmektedir. Bu konuyla ilgili olarak başvuranlar, vakıf tüzüğünü değiştirme imkânı elde etmek için açılan hukuk davasında İstanbul Süryani Katolik Kilisesi Vakfı kurucu üyeleri ile ulusal makamlar arasında bazı diyalogların geçtiğini hatırlatmaktadır. Başvuranlar, böyle bir fırsatın kendilerine verilmediğini ileri sürmektedir. Yargıtay'a sundukları karar düzeltme itirazına atıfta bulunan başvuranlar, Hükümetin iç hukuk yollarının tüketilmediği yönündeki iddialarına karşı çıkmaktadır.

AİHM, Hükümetin kabuledilemezlik iddialarının başvuranların AİHS'nin 11. maddesine dayandırdıkları şikâyetle yakından bağlantılı olduğunu not etmektedir. Bu itibarla AİHM, bu karşılıklı iddiaların esas üzerinden birleştirilmesine hükmetmektedir.

AİHM, başvurunun bu kısmının AİHS'nin 35. maddesinin 3. paragrafı anlamında açıkça dayanaktan yoksun olmadığını ve başka bir kabuledilemezlik gerekçesi bulunmadığını kaydetmektedir. Dolayısıyla, kabuledilebilir ilan edilmesi uygun olacaktır.

B. Esasa ilişkin

1. Bir müdahale olup olmadığı

Başvuranlar, ulusal mahkemelerin ihtilaflı vakıf tüzüğünün tescilini reddetmelerinin dernek kurma özgürlüğü haklarına müdahale teşkil ettiğini ileri sürmektedir. Hükümet, buna itiraz etmemektedir. Başvuranlar gibi AİHM de ihtilaflı tedbirin dernek kurma özgürlüğü haklarının bir ihlali olduğu kanaatindedir.

2. Müdahalenin meşruiyeti hakkında

Böyle bir müdahalenin 11. maddeyle uyumlu olması için, “yasayla öngörülmesi”, maddenin 2. paragrafında yer alan meşru amaçlara hizmet etmesi ve bu amaçlara ulaşmak için “demokratik bir toplumda gerekli ” görülmesi şarttır.

a) « Yasayla öngörülme »

AİHM, Medeni Kanun’un 74. maddesinin 2. fıkrasına ve 7/1006 sayılı yönetmeliğin 6. maddesine dayandığına göre ihtilaflı müdahalenin « yasayla öngörüldüğüne » itiraz edilemeyeceğini kaydetmektedir.

b) Meşru amaç

Hükümet, müdahalenin güvenlik ve kamu düzenini sağlamayı ve başkalarının özgürlüklerini korumayı amaçladığını savunmaktadır. Başvuranlar, bu konuda görüş bildirmemektedir.

AİHM’nin kanaatine göre, müdahale 11. madde bakımından meşru amaç yani « düzenin sağlanması » ve « başkalarının haklarının korunması » olarak kabul edilebilir. Dolayısıyla bundan sonra AİHM’nin yapması gereken bu ihtilaflı müdahalenin « demokratik bir toplumda gerekli » olup olmadığını belirlemektir.

c) « Demokratik bir toplumda gereklilik »

Hükümet, iç hukuk yollarının tüketilmediği yönündeki argümanlarına atıfta bulunarak, müdahalenin izlenen amaçla orantısız olmadığını ileri sürmektedir.

Başvuranlar, iddialarını tekrarlamakta ve ilk derece mahkemesinin vakıflarının tüm amaçlarını yasaya aykırı olarak değerlendirmesi sonucu ulusal mahkemelerin vakfı tescil etmediklerini savunmaktadır. Başvuranlar, ilk derece mahkemesinin tüzüğün hangi maddesinin özellikle değiştirilmesi gerektiğini belirtmediğini ileri sürmektedirler. Başvuranlara göre, tüzükteki hangi maddenin yasaya aykırı olduğunu kesin bir şekilde öğrenmek için Yargıtay kararının beklenmesi gerekirdi. Yine başvuranların iddiasına göre, vakıf sadece protestanlara değil herkese yardım edecekti ve bunun içindir ki karar düzeltme itirazlarında vakıf tüzüğünün 3. maddesini üyelerin gerçek niyetlerine uygun olacak bir şekilde değiştireceklerini, özellikle, vakfın diğer bir amacının, imkânları el verdiğince, dini inançları ne olursa olsun protestan olup olmadıklarına bakılmaksızın yoksul ve doğal afet mağduru insanlara maddi ve manevi destek vermek olduğunu belirtmişlerdi.

Dernek kurma özgürlüğüyle ilgili yerleşik içtihadına atıfta bulunan (*Polonya aleyhine Gorzelik ve diğerleri* [GC], n° 44158/98, prg. 92-93, CEDH 2004-I ve aktarılan içtihat) AİHM, AİHS’nin 11. maddesinde benimsenen dernek kurma hakkının, vatandaşlara ortak çıkarlarının bulunduğu bir alanda kolektif olarak hareket etme amacıyla tüzel kişilik oluşturma olanağına yer verdiğini, aksi halde bu hakkın anlamını yitireceğini belirtmektedir (*Yunanistan aleyhine Sidiropoulos ve diğerleri*, 10 Temmuz 1998, prg. 40, *Karar ve hükümlerin derlemesi* 1998-IV).

AİHM, mevcut davada Türk mahkemelerinin başvuranların kurduğu vakfın tescilini reddetmek suretiyle ilgili şahısların bireysel veya kolektif olarak vakıf tüzüğünde belirlenen amacı izleme ve aynı şekilde dernek kurma özgürlüğü haklarını kullanma imkânını ellerinden aldığı görüşündedir.

Bu bağlamda, kuşkusuz Sözleşmeciler Devletler, vakıfların açıkladıkları amaçları gerçekleştirebilmelerini, kamu düzenini ve üyelerinin çıkarlarını korumalarını sağlamak için kamu yararına uygun bir şekilde gerekli tüm önlemleri almalıdırlar (*Türkiye aleyhine Fener Rum Erkek Lisesi Vakfı* kararı, ilgili bölüm, prg. 52).

Mevcut davada AİHM, ilk önce başvurunun amacının başvuranların kurduğu vakfın tescilinin reddedilmesi olduğunu kaydetmektedir. AİHM, daha sonra başvuranların ulusal mahkemeler önünde görülen davada vakıf tüzüğü'nün 3. maddesinin yanlış kaleme alındığını ve kurucu üyelerin gerçek niyetlerini yansıtmadığını kabul ettiklerini saptamaktadır. Bu konuyla ilgili olarak AİHM, ilgili şahısların davaya bakan ulusal mahkemelere ve özellikle Yargıtay'a davayı sonuçlandırmadan önce kendilerine ihtilaflı tüzük maddesini değiştirmek için imkân tanımalarını talep ettiklerini hatırlatmaktadır. Tarafların dile getirdiği ve aynı zamanda bir vakfın tesciliyle ilgili bir ihtilaflı konu alan Yargıtay kararını inceledikten sonra AİHM, Yargıtay'ın bu vakfa mevcut davadakine benzer şekilde yasaya uygun olmayan tüzüğü'nü değiştirmesi için ek bir süre tanıdığını ve daha sonra tüzüğü'nü değiştiren bu vakfın tescil edildiğini kaydetmektedir. Anlaşıldığı üzere mevcut davada Yargıtay, başvuranlara vakıf tüzüğü'nü değiştirmeleri için ek süre tanımamıştır. Yargıtay bu nihai kararı vererek başvuranların vakıf kurarak tüzel kişilik elde etmelerini engellemiştir. Öte yandan, AİHM ilgili şahısların yasaya uygun yeni bir vakıf kurmak için eskisinden daha fazla bir fon toplamak zorunda kaldığını tespit etmektedir.

Diğer taraftan, bu vakfın tescili reddedildikten sonra bazı başvuranların bir dernek kurabildikleri de ayrı bir gerçektir. AİHM, tüzüğe bakıldığında dernek amacının Yargıtay kararının ışığında kaleme alındığını ve belirli bir cemaate ayrıcalıklı olarak destek verileceğinden bahsedilmediğini tespit etmektedir. AİHM, mevcut başvuru konusunun başvuranların vakfının ulusal mahkemeler tarafından tescil edilmemesi olduğunu hatırlatmaktadır. AİHM, ulusal hukuk sisteminde bir vakıf ile bir derneğin yasal durumlarının değişik hak ve yükümlülükler içermesi dolayısıyla birbirinden farklı olduğunu not etmektedir. Bu itibarla, bazı başvuranların dernek kurmaları onların mağdur sıfatını ortadan kaldırmaz (bakınız, diğer birçoğu arasından, *İtalya aleyhine G.M. kararı*, n° 56293/00, prg. 23, 5 Temmuz 2007). Dolayısıyla, mevcut davada AİHM, ulusal mahkemelerin vakfın tescilini art arda reddetmek suretiyle başvuranlara verdiği zararı Yargıtay'ın ne kabul ne de telafi ettiğini kaydetmektedir. Bu durumun kabul edilmemesi dolayısıyla, Hükümetin « mağdur » sıfatının yokluğuna dayandığı kabuledilemezlik iddiası haklı bulunamaz.

Daha sonra AİHM, başvuranların AİHM'ne sundukları şikâyeti ulusal mahkemeler önünde de dile getirdiklerini tespit etmektedir (*aksi yönde, Kıbrıs aleyhine Azinas kararı* [GC], n° 56679/00, prg. 41, CEDH 2004-III). Dolayısıyla, Hükümetin iç hukuk yollarının tüketilmediğine dayandığı kabuledilemezlik iddiası da haklı bulunamaz.

Bu şartlar altında AİHM, ulusal makamların ve özellikle ulusal mahkemelerin başvuranlara vakfın ihtilaflı tüzüğü'nü değiştirmeleri için ek süre tanımayarak ve bu yüzden vakfın tescilini reddederek takdir haklarını aştıkları sonucuna varmaktadır. AİHM'nin kanaatine göre, tescilin bu şekilde reddedilmesi izlenen amaca göre orantısız olup, «demokratik bir toplumda gerekli» değildir.

Bu nedenle, AİHS'nin 11. maddesi ihlal edilmiştir.

II. AİHS'NİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI HAKKINDA

A. Tazminat

Başvuranların her biri uğradıkları manevi zarar için 2.000 Euro talep etmektedir. Başvuranlar ayrıca aşağıda belirtilen rakamlarda maddi tazminat talep etmektedir:

- Vakfın kuruluş tesciline yönelik yapılan noter masrafları için 1.225.309.940¹ TL. (kanıtlayıcı belge ile birlikte);
- Yeni bir vakıf kurmak için gerekli finansal kaynaklara karşılık gelen 609.000 Euro (kanıtlayıcı belge bulunmamaktadır).

Hükümet bu meblağlara karşı çıkmaktadır.

AİHM öne sürülen maddi tazminat talepleri ile ilgili olarak, AİHS'nin 11. maddesinin ihlal edildiği tespitinden hareketle noter masrafı olan 2.000 Euro'nun ödenmesini uygun görmektedir. Buna karşılık, AİHM başvuruların yeni bir vakıf kurmaları gerektiğinde ne kadar mali kaynağa ihtiyaçları olabileceği hususunda spekülasyon yapamayacağını vurgular. Bu nedenle başvuruların bu talebini reddetmektedir.

Başvuranlar tarafından yapılan manevi tazminat taleplerinde ise AİHM, başvuruların vakıf kurma hakkının ihlal edilmesi ile birlikte belirli bir manevi zarara uğradıklarını kabul etmekte ve başvuruların her birine 500 Euro manevi tazminat ödenmesini uygun görmektedir (Bkz. *Stankov ve Organisation macédonienne unie Ilinden-Bulgaristan* n°s 29221/95 ve 29225/95 ve Radko Yurttaşlar Derneği ve *Paunkowski « Eski Yugoslavya Makedonya»*, n° 74651/01)

B. Yargılama masraf ve giderleri

Başvuranlar izleyen şu rakamları talep etmektedir:

- yargılama giderleri için 15 526 000 TL (kanıtlayıcı belge bulunmamaktadır) ve iç hukuktaki mahkemelerde yapılan avukat masrafları için 1 500 000 000 TL (kanıtlayıcı belge bulunmamaktadır);
- AİHM nezdinde yapılan temsil giderleri için 3 000 000 000² TL (kanıtlayıcı belge ile birlikte).

Hükümet başvurular tarafından öne sürülen bu miktarlara itirazda bulunmaktadır.

AİHM'nin yerleşik içtihadına göre bir başvuran gerçekliğini, gerekliliğini kanıtladığı makul miktarlardaki yargı giderlerini elde edebilir. AİHM bu başvuruda, mahkemeye sunulan deliller ve sözü edilen kıstaslar ışığında ulusal yargı sürecine ilişkin yargılama gideri taleplerini reddetmektedir. AİHM, AİHM nezdindeki yargılama giderleri için başvurulara ortaklaşa toplam 5.200 Euro ödenmesini uygun görmektedir.

C. Gecikme faizi

Gecikme faizi Avrupa Merkez Bankası'nın marjinal kredi kolaylıklarına uyguladığı orana üç puanlık bir artış eklenerek belirlenecektir.

BU GEREKÇELERE DAYALI OLARAK, MAHKEME, OYBİRLİĞİYLE,

1. Başvurunun kalan kısmının *kabuledilebilir olduğuna*;

2. AİHS'nin 11. maddesinin *ihlal edildiğine*;

3. a) AİHS'nin 44/2 maddesi gereğince kararın kesinleştiği tarihten itibaren üç ay içinde, ödeme tarihindeki döviz kuru üzerinden Türk Lirası'na çevrilmek üzere, her türlü vergiden muaf tutularak Savunmacı Devlet tarafından:

- i. vakfın başkanı olan ve bu sıfatla vakfın kuruluş tescili için üstlendiği noter giderleri için başvuran İhsan Yinal Özbek'e 2 000 (iki bin) Euro maddi tazminat *ödenmesine*;
- ii. başvuruların her birine 500 (beş yüz) Euro manevi tazminat *ödenmesine*;
- iii. başvurulara yargılama masraf ve harcamaları için ortaklaşa 5 200 (beş bin iki yüz) Euro *ödenmesine*;

b) sözkonusu sürenin bittiği tarihten itibaren ödemenin yapılmasına kadar Hükümet tarafından, Avrupa Merkez Bankası'nın o dönem için geçerli olan faiz oranının üç puan fazlasına eşit oranda basit faiz *uygulanmasına*;

4. Adil tatmine ilişkin diğer tüm taleplerin *reddine*;

KARAR VERMİŞTİR.

İşbu karar Fransızca olarak hazırlanmış ve AİHM'nin iç tüzüğü'nün 77. maddesinin 2. ve 3. paragraflarına uygun olarak 6 Ekim 2009 tarihinde yazılı olarak bildirilmiştir.

[1.](#) Yaklaşık 33 297 EURO

2. Yaklaşık 68 180 EURO

3. Yaklaşık 136 360 EURO

[4.](#) Yaklaşık 158 254 EURO

[5.](#) Yaklaşık 237 382 EURO

[6.](#) Yaklaşık 68 049 EURO

1¹ . Yaklaşık 2.000 Euro

2

. Yaklaşık 5 200 EURO